

Författaren till sommarnovellen

KATARINA PETERSMO

”Mina texter handlar ofta om kreativitet och kärlek, så har det alltid varit. Jag fascinerar av att det kan väcka så starka känslor, själva passionen kan göra oss förblindade och få oss att passera gränser. De nio noveller i boken är ett urval av noveller som jag skrivit genom åren. Texterna handlar till exempel om en tjej som blir fast i en kärlekssekt, en pojkvän som är besatt av fransk kultur, en skrivlärare som vaknar till liv av en student och en annan som äter sig fet för att vara inspiration åt sin partners lerfigurer. Trots att noveller är olika så finns det ett tema som håller dem samman: Hängivelse. Jag insåg det först när alla texterna var på plats.”

KATARINA PETERSMO

Gör: frilansande skribent, copywriter och författare

På g: Nästa sommar kommer en roman på förlaget HarperCollins

Tidigare publicerad roman: ”Jag skriver mig bort från dig nu”

Mer info: katarinapetersmo.se

instagram:

@katarinapetersmo_skrivliv

”Vit som aska” är ett smakprov ur novellsamlingen ”Där floden dansar”.

Vill du läsa mer?
”Där floden dansar” finns som pappersbok, e-bok och ljudbok.

Sommarnovellen Vit som aska

av Katarina Petersmo

C affelatteskum med kanel på toppen. Jag bär brickan. Sion går före, med de ljusa jeansen och t-shirten han köpte i London. Fickorna sitter perfekt över rumpen, men jag tänker inte säga något om det. Inte i dag.

Den bekanta Siondoften sprider sig i lungorna när jag kommer för nära. Jag saktar in. Djupa toner av cederträ rinner som lava innanför skinnet om jag blundar.

– Nils, det här funkar väl? säger han.

Och han sjunker ner i den låga fätöljen, innan jag hinner svara. Jag sätter mig långsamt, kommer nära den mjuka mattan. Orange som en vildvuxen äng om hösten.

Nu granskar han mig, stannar till med blicken över mitt ansikte. Ser han vad jag har gjort? Syns det på mig?

– Satan, vad fin du är, säger han tyst.

Måste ta min kopp nu, svälja den första klunken. Jag var tydlig redan när han skickade sms:et, att jag kunde fika i en timme, inte längre än så.

Hans ögon i lysande bärnsten, följer mina rörelser. Fan. Jag ska inte fastna där. Vid sju börjar träningen jag inte ska missa, det går inte att ändra.

Jag sparkar till väskan med kläder så den inte ska störa hans sko, kritvita sneakers mitt i vintern. Men då viskar han utan att släppa min blick.

– Den får plats, det är ingen fara.

Och så tittar han på kinden, följer sidan av min kropp. Han kan inte tyda mig. Han vet att någonting är annorlunda men förstär inte vad.

Kudden intill mig har orientaliska mönster i silver och guld, tunna trådar som sprider sig över tyget. Det brinner värmeljus i färgglada glas på bordet. Vi är nästan i ett främmande land.

Sion stänger av ljudet på sin mobil. De mjuka fingrarna smeker över den spruckna skärmen. Jag värmer händerna om min kaffekopp, ser hur pulvret av kanel ligger format som ett hjärta. Tar skeden och rör runt, så det blir ett brunt oväder i skummet. Sedan lutar jag mig tillbaka.

Att vi sitter här tillsammans. Just i dag. Han stod och väntade på mig innanför dörrarna, det hängde gurlanger och hjärtformade ballonger i fönstren, hela stan är dekorerad. *Valentin-bakelse till dig och din darling stod det på skylten.* Som en dålig komedi.

Han viskade att han saknat mig, han var varm och fuktig, jag kunde känna det, så nära. Sion nuddade min hand när vi gick till disken för att beställa, jag blev förvånad att han vågade. Han skulle aldrig möta mig med en kram, aldrig någonsin ute bland folk.

– Boxning alltså? säger han.

– Ja, det är ett nytt pass. Med kickar.

Sions ögon glittrar. Värmeljusen flamlar till över den fuktiga hinnan.

– Skulle verkligen vilja se dig slåss.

Jag tittar mot väggen, tapeten med gammaldags medaljonger. Ett evighetsmönster. Ikväll ska jag slå hårdare än någonsin, vill känna det i morgon, riktigt jävla ont i musklerna. Ja, ända in i mårgen. Sion slickar bort skummet på sin överläpp. Han gnider med tungspetsen, som om det fastnat något där.

Hans svartblanka hår är nyklippt. Jag brukar lägga min mun mot det mjuka i nacken när det är så där nyputsat. Strån av silke. Försökte göra det på en fest en gång, bara stå intill honom och andas in doften men då var han tvungen att hämta öl i kylskåpet. Sedan förstod jag varför.

Jag skulle hålla mig på avstånd. Vet inte hur många fester och krogar och ställen jag drivit omkring ensam på. Väntat på en blick, ett sms. *Vill ha dig.* Han ville alltid ha mig. Men aldrig just då, inte bland andra.

Ofta kom ett meddelande om tid och plats, signalen som fick mig att lämna festen. En kyss i en trappuppgång, en övergiven lekpark, ibland kunde han inte hålla sig innan vi kom till lägenheten.

Varför sa han aldrig att han älskade mig? Varför sa han bara att han ville ha mig? Men jag inbillade mig att det hörde samman. Att han till och med ville leva med mig, men inte vågade säga det rakt ut.

Det var viktigt att ha tålmod. Han måste berätta för alla först. Pappan och bröderna, de behövde tid att smälta. Jag vet att alla skulle förstå, kanske tycka om mig, bara han förklarade. Särskilt hans mamma.

Hon med alla broderier, hela köket var fullt av trådnystan och bonader med påhittade ordspråk. Sion brukade prata om henne. Hon var varm och doftade alltid nybakat, vanilj och kardemumma. Hans familj ville säklart se honom lycklig.

Minns en natt i höstas. Vi tog en omväg, över prasslande löv och fuktig asfalt. De nybyggda radhusen vid hamnen. Tänk om vi kunde leva där. Plantera ett magnoliaträd på framsidan. Lysande chockrosa blommor. En kolgrill vid altanen och tomatplantor, sådana som växer i höga rankor.

Det var släckt i fönstren då men vi stannade framför en av brevlådorna och jag vet att han tänkte samma som jag. Sommar och utsikt över vågorna. Vi kunde ha vänner på besök, kanske hans familj och syskonbarnen. Skåla mot himlen. Vackra cocktailglas med skivor av ekologisk lime.

Jag promenerade till caféet direkt från jobbmötet. Kinderna brände av kontrasten mellan kyla och värme. Han stod redan »

Sommarnovellen

där och väntade. Log långsamt över min kropp, från ansiktet och ner mot låren, sedan tillbaka upp igen. Jag hade den mörkgröna tröjan som jag visste att han älskar.

Tänk att hans fingrar nuddade mina. Kan inte låta bli att spela upp minnet ännu en gång. När jag tog av vantarna kändes det överkligt nära. Inte som annars. Intrasslade, ivriga fingrar och kyssar alldeles för sent, hans berusade läppar.

I dag var det annorlunda. Han var lugn, väntade på mig intill de stora fönstren. Ett hjärta hängde i taket, som en julstjärna med en lampa inuti. Den spred lysande bebishjärtan ner över hans axlar och gungade igång min yrsel. Som om jag gick på däck, ingen kraft i mina knän.

Sion lät mig välja bland mackor och muffins bakom glasdisken, men jag ville bara ha en latte. Han fick betala. Han hade till och med fått hålla min hand om han vågade.

Sion vet inte att jag vet. Jag suger i mig av skummet, hans tysta blickar över ansiktet. Nu känner jag pulsen i halsen och tittar uppåt för att andas, lampskärmen i taket är dammig.

Jag var också där, tänker jag och fokuserar på hans kind. Den stickiga huden och skrattgropen som vilar därunder. Vågar inte se honom i ögonen. *Jag var också ute i går, men du såg aldrig mig.*

Han sms:ade i morse, ville fika och sa att han saknat mig galet mycket. Och nu ska vi bara sitta här och dricka latte? Trots att jag minns varenda detalj från gårdagen? En film som spelas om och om igen innanför tinningen.

Det högg till i magen när jag såg honom på krogen, så hårt att jag fick hålla mig i bardisken. Han stod med en mörkhårig tjej. Ingen jag sett förut, en rosa siluett i höga stövlar.

De stod mitt bland alla andra, på dansgolvet. Neonljuset vibrade över deras kroppar.

Han hade särade fingrar i hennes hår. Böjde huvudet åt sidan när de kysstes, jag kunde fan se tungan ända från baren. Ett skådespel.

Jag lutade armbågen över en klubbig bardisk, med smaken av magsyra stigande i halsen. Såg hans händer så tydligt, hur han inte kunde bestämma sig om han ville vara under eller över det svallande håret. Tryckte sina fingrar i nacken. Som om han försökte forma hennes huvud.

Sedan väntade jag att han skulle släppa taget. Backa undan och kliva ur rollen. Bara springa i väg. Men jag kunde inte stanna. Jag ville kräkas när jag hämtade jackan i garderoben. Det var så överkligt, när jag såg hans gråsvarta halsduk ligga där på golvet. Som en tjock orm.

Under en lång rad av ytterkläder hade den ramlat ner, kvinnan såg tveksam ut när jag pekade. Min jacka hängde på andra sidan rummet. Men hon plockade upp halsduken och sträckte den till mig. Jag virade den runt halsen och log. Gick med snabba steg ut i nattluften.

Din tjugofemårspresent. En perfekt blandning av ull och kashmir, hade din pappa sagt. Jag andades in den varma doften, så djupt ner i lungorna att jag blev yr. Fick hålla mig i en stolpe intill busshållplatsen, spottade några gånger mot marken.

Hur kunde du vara så korkad att du tog den till krogen? Halsduken var svindyr. Jag drog av mig den så snabbt att det brände i huden. Nästan som eld. Höll den hårt i handen. Visste du om det innan, att hon skulle vara där?

Mina ben rörde sig framåt, raka vägen till din gata, över den grå asfalten. Snön hade töat och slaskade under mina skor, ni stod nog kvar på dansgolvet och du kysste henne med öppen mun. Jag fåktade och slog med halsduken i luften.

Din portkod var lika enkel som min. Jag sprang uppför traporna, de gamla stenplattorna med skruvade fossiler. De var som små tornados på avstånd, cirklade omkring, redo för anfall. Jag visade dem vägen. Dörren längst in.

Men jag hade ingen nyckel. Jag öppnade brevinkastet och kikkade ner på din matta. Det stod *välkommen*, fast upp och ner. Det var din mamma som köpt den. Jag tryckte pannan mot dörren, kände hur jag andades snabbt, en blandning av järn och öl. Handen sökte sig ner i jackfickan, den lilla asken med tändstickor.

Jag behövde bara pilla in halsduken i brevlådan, så den nådde ner på mattan. Där låg en hög av reklam och tidningar, din svarta jacka var slängd över pallen, allt skulle snabbt fatta eld och sprida sig vidare in i lägenheten.

Långa gardiner i vardagsrummet och soffan med alla mjuka filter. Det sprakade till när jag tände. Under en sekund doftade det barndom, jul och svavel. Jag höll den nära läpparna, tändstickan med den varma lågan. Sedan såg jag min hand, på väg mot de tvinnade fransarna.

Men plötsligt stannade armen. Som förstelnad. Några ord rörde sig i tanken, broderades fram, stygn för stygn över din mammas bonad. *Du skall icke skada din älskade i vredesmod. Det räcker att ta död på själva kärleken. När känslan är borta, då är du fri.*

Jag fnissade högt, som en galning. Kanske var jag mer berusad än jag trodde. Jag tryckte tändstickan hårt mot dörrkarmen, så det blev en svart klump av aska intill ringklockan. Sedan gick jag hem.

– Jorden anropar Nils!

Sion håller upp sin lättemugg i en skål. Han ler och skrattgropen vaknar. Sedan tittar han så där igen, som om det är synd om mig. Som om jag vore en kattunge han måste ta hand om, värma mina små tassar i händerna.

– Vad tänker du på? säger han.

– Inget alls.

Han lutar sig fram och viskar.

– Det borde vara kriminellt att vara så sexig som du.

Men han får inte se på mig så där, med den vidöppna blicken. Som att dyka ner i kristallklart vatten, från en klippa. Den grekiska ön vi skulle resa till. Jag blåser ut, en långsmal vind genom munnen. Sion ska inte locka mig längre. Jag har gjort någonting som han inte kan förstå.

Jag lämnade hans trappuppgång och gick vidare hem. Där samlade jag ihop alla spår efter honom. Svarta hårstrån från min kudde. Andra i duschen och i hårborsten. Några långa blanka, andra krulliga. Jag lade dem på soffbordet. Även halsduken och mitt enda fotografi på oss.

Och kanske det viktigaste av allt. Anteckningsboken som blivit min dagbok. Våra minnen. Orkade inte läsa men visste att allt fanns där. Allt det vackra. Som hans händer. Det blekta ärret på hans haka. Hans ord. Men mest längtan. Och de kolsvarta nätterna.

»

GREKISKA
grill & bar
LUNDBY

EN BIT AV MEDELHAVET NÄRA DIG!

LUNCH 11:00-14:00

119:- (INKL. KAFFE LÄSK SALLADSBUFFE)

TAKE AWAY foodora

TEL: 031-48 40 00

MÅNDAG - TORSDAG 11:00 - 21:00

(SIESTA 14:00 - 17:00)

FREDAG 11:00 - 21:00 LÖRDAG 14:00 - 21:00

SÖNDAG 14:00 - 20:00

OBS! TILLFÄLLIGA ÖPPETTIDER

VÄNTAR PÅ ALKOHOLTILLSTÅND

HELT NYÖPPNAD!

WWW.GREKISKA.SE

Sommarnovellen

En sommar i Sion

Jag tryckte fast alla hårstrån över halsduken, rullade ihop den med dagboken, allt till en tjock korv. Pulsen slog innanför skinnet. Jag öppnade fönstret i vardagsrummet och sträckte ut armen. Sedan eldade jag facklan i kallmörkret.

Fan vad det brann. Ett strössel av aska virvlande i vinden, ner över grannarnas fönster.

- Kom igen, Nils. Är allt okej?
- Jag mår jättebra.

Han kan nog vara med vem som helst. Jag är vem som helst. Sion kanske inte ens tycker att jag är vacker, jag bara finns där. Och det är enkelt för honom att ta mig. Jag är så enkel. Och jag kan inte säga någonting om det, han har rätt.

Jag, min dumbom, som alltid stod där vid utgången, redo om han ville ta mig hem. Så patetisk. Mitt hår och dyra kläder, allt det jag valt och planerat för att han skulle se mig i trängseln.

Han måste ut ur min kropp.

Alla fladdrande fjärilar i bröstet, smekningar av hans fingrar på min underarm, alla strån på hans kind som kittlade mot min, sms:en jag kan utan att titta, alla hans löften om att det snart blir annorlunda, vi skulle bli tillsammans på riktigt. *Vill berätta för farsan först. Han får inte höra det från någon annan.* Snart, snart var han redo.

Pappan med det mörka skägget. Ett turkost hav i bakgrunden och hela familjen på ett berg, intill en stor kruka med en torkad planta aloe vera. Mamman med vinden i det långsvarta håret, en stadig blick rakt in i kameran. Sion var taggad i bilderna jag aldrig vågade kommentera. Inte ens med ett hjärta.

Sion på väg till jobbet

Jag stod i vardagsrummet i natt, med knäna i soffan och lutade mig ut genom fönstret. Gapade mot himlen. Ett svagt ljud kom från min hals, en sång djupt inifrån. Min varma andedräkt, ett moln i vinternatten, sprakande toner från magsäcken.

Tömde allt som legat dolt i mig. Allt det svullna. Jag öste det ut i luften, blandades med askan som glittrade framför mig, det lämnade min våning, föll först nedåt men steg sedan uppåt och rundade husknuten. Ingenting kvar på fasaden.

Om jag blundar ser jag bilden så tydligt, hur allt spred sig som konfetti i vinden. Sedan stod jag en stund i fönstret och kände lättnaden från magen och upp över mina axlar. Allt var över.

Jag var hungrig efteråt. Som efter en begravning, när allt blivit stilla. Breddde ostmackor och satte mig vid det lilla köksbordet. Tände ett ljus för bara mig.

Sion på väg till jobbet

Sion försöker tyda mitt ansikte. Men nu är det som om tanken klarnar, jag känner mina fotsulor mot den mjuka mattan. Och smaken av kaffe med mjölk. Jag berättar om roliga saker som hänt på jobbet, plötsligt kommer orden så lätt.

Det får honom att luta huvudet lite åt sidan och jag känner igen den där blicken. Men vi ska inte hem till honom.

Jag ska gå ut över torget och sedan några hundra meter, kliva in i omklädningsrummet, ta på mina träningskläder och boxa mig svettig. Han ska promenera ett varv på stan, kanske köpa med en pizza eller sushi. Sedan hem och lägga sig i hörnsoffan framför teven.

Den ljusgrå soffan där vi legat i alla riktningar. Vad jag drömt

om att få sitta där en vanlig onsdag och äta popcorn med honom, bara ligga skavfötters. Men det blev aldrig så.

- Följ med. Vi kollar en serie. Hittar en ny. Jag lovar, jag är inte sån som kollar i förväg, säger han.
- Skulle du vara serietrogen?

Han kliar sig på halsen, jag ser det blanka bröstet när t-shirten glider åt sidan.

- Kom med mig ...

Men jag skakar på huvudet. Hans hand, de bleka fingrarna om kaffekoppen. Som om han vill värma sig. Bilden av den där tjejen är tillbaka. Hans kompisar omkring honom, tummen upp och *Get a room!*

Sions teater. Smekte hennes midja. Lätta tummar över brösten. Utforskade det mjuka. Gillar han bröst? Det var så enkelt för honom att spela den rollen. Ta med henne på efterfest. Stå vid garderoben och vänta på sina jackor, tillsammans med vännerna jag aldrig fått lära känna. Hålla handen och presentera tjejen för familjen.

Men bilderna river inte tag i mig längre. Det är bara något varmt och bubbligt som sköljer bort, jag suger in det sista ur min kopp och sväljer.

Värmeljusen på bordet speglar sig i Sions ögon. Jag ser fönstren på andra sidan lokalen, hur det mörknat utanför och flingor av snö faller i sidled. Tar fingret för att fånga det sista skummet och skjuter sedan koppen åt sidan.

Det är dags för mig att byta om. Han reser sig också, går aldeles bakom och tror att jag skämtar, följer mig ut. Dörren är trög men jag är starkare än någonsin, det viner, låter som någon visslar i motvind.

- Shit, vilken storm, säger han.

Det är tomt på torget. Vi stannar för att säga hej då, Sions hår blåser åt sidan och han är redan på väg ner under filten i tankarna. Kan se det på leendet, hur han drar av alla kläder och vi sjunker ner i mörkret. Jag låter vantarna stanna i jackfickan trots att vinden tar i, hagel och snö sticker som nålar i kinderna.

- Vilket vidrigt jävla väder! säger han sedan.

Men jag skrattar. Han tror väl att jag står här och tvekar för att reta honom. Som en del av leken. Jag har tappat känsln i huden, skulle kunna stanna här en evighet. Det varma blodet kittlar i kroppen när jag sträcker armarna uppåt och ler.

Nu blåser det hårt runt hörnet, jag tänker på askan som spred sig i vinden. Kan se den framför mig, jag följer alla självlysande flingor med blicken, virvlande. Lite längre fram i mörkret landar de, och vita stigar växer fram över marken.

Det är dags för mig att gå. Jag känner Sions blick över min rygg, hur han står kvar och det enda som hörs är ljudet av mina skor över den frusna marken.

Sion på väg till jobbet

Men nu hör jag att ljudet blir starkare. Han springer. Mitt på torget ställer han sig framför mig, han andas hastigt och tar mina kalla kinder mellan fingrarna. Viskar något och kysser mig bestämt.

Väskan faller mot marken. Sions ivriga tunga och doften av cederträ, smaken av kaffe, det tjuter i öronen. Jag hör inte vad han säger.

Kanske *jag älskar dig*. ¶

MEIJERS MÖBLER